

Arrest

nr. 159 515 van 5 januari 2016
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 september 2013 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, de beslissing van 23 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en de beslissing van 23 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 november 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 januari 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 28 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag.

Op 12 juni 2012 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratieve vreemdelingencontrole. Op dezelfde datum neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Op 22 juli 2012 is verzoeker gerepatriëerd naar Moskou.

Aan verzoeker wordt een visum type C, geldig van 6 december 2012 tot 5 januari 2013 afgegeven.

Op 25 januari 2013 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 10 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende de weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 3 oktober 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Verzoeker kan zich niet beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 10, §2 van de wet van 15.12.1980 op de toegang, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen gewijzigd bij wet van 08.07.2011.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de te vervoegen persoon door het OCMW van Mechelen is tewerkgesteld in het kader van artikel 60, § 7 van de wet op de OCMW. Deze tewerkstelling mag niet langer duren dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen, en is dus per definitie tijdelijk. Zij kan bijgevolg niet in aanmerking worden genomen als bewijs van regelmatige, toereikende en stabiele bestaansmiddelen in toepassing van artikel 10, § 5 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011.

Tevens wordt het verblijf geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om reden van openbare orde of nationale veiligheid:

Betrokkene werd veroordeeld op 25/10/2004 door de CR van Antwerpen uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging wapens verweerwapens gedragen zonder wettige reden of zonder vergunning tot een gevangenisstraf van 10 maand met uitstel vijf jaar voor wat 6 maanden te boven gaat.

Betrokkene werd veroordeeld op 10/11/2005 door de CR van Mechelen uit hoofde van dader of mededader gewone diefstal tot een gevangenisstraf van 5 maand met uitstel 3 jaar.

Betrokkene werd veroordeeld op 26/09/2006 door de CR van Antwerpen uit hoofde van gewone diefstal poging tot oplichting tot een gevangenisstraf van 10 maand.

Betrokkene werd veroordeeld op 11/12/2007 door de CR van Leuven uit hoofde van diefstal met braak, inklimming, valse sleutels bendevoering plegen van misdaden andere dan deze waarop doodstraf of dwangarbeid is gesteld tot een gevangenisstraf 18 maand met uitstel 5 jaar voor 1/3

Betrokkene werd veroordeeld op 23/09/2008 door de CR Antwerpen uit hoofde van mededader gewone diefstal tot een gevangenisstraf van 1 jaar.

Betrokkene werd veroordeeld op 17/11/2008 door de CR Mechelen uit hoofde van andere misdrijven tot een gevangenisstraf 1 Jaar.

Uit de aard, de ernst, het recente karakter van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Het familiaal en persoonlijk belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM niet blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Gezien de ernst en herhaling van de feiten, dient besloten te worden dat betrokkene wel degelijk een werkelijke en voldoende bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het verblijf wordt bijgevolg geweigerd. Daarbij werd wel degelijk met het persoonlijk gedrag en de persoonlijke situatie van betrokkene rekening gehouden.”

Op 23 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 3 oktober 2013. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen m.n. dat betrokkene zijn echtgenote mevrouw N. wenst te vervoegen en de aangebrachte documenten (m.n. de huwelijksakte, weigering visum, medisch attest, uittreksel strafregister uit Armenië, huurovereenkomst, inkomstenattesten en aanslagbiljet van zijn echtgenote) werden reeds behandeld in de weigeringsbeslissing d.d. 10.09.2013 (bijlage 14) opgemaakt door de dienst Gezinshereniging. Deze elementen kunnen bijgevolg niet meer weerhouden worden inzake de aanvraag art. 9bis.

Bovendien merken wij op dat betrokkene verschillende veroordelingen heeft opgelopen. Betrokkene werd veroordeeld op 25/10/2004 door de CR van Antwerpen uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging wapens verweerwapens gedragen zonder wettige reden of zonder vergunning tot een gevangenisstraf van 10 maand met uitstel vijf jaar voor wat 6 maanden te boven gaat. Betrokkene werd veroordeeld op 10/11/2005 door de CR van Mechelen uit hoofde van dader of mededader gewone diefstal tot een gevangenisstraf van 5 maand met uitstel 3 jaar. Betrokkene werd veroordeeld op 26/09/2006 door de CR van Antwerpen uit hoofde van gewone diefstal poging tot oplichting tot een gevangenisstraf van 10 maand. Betrokkene werd veroordeeld op 11/12/2007 door de CR van Leuven uit hoofde van diefstal met braak , inklimming, valse sleutels bendeforming plegen van misdaden andere dan deze waarop doodstraf of dwangarbeid is gesteld tot een gevangenisstraf 18 maand met uitstel 5 jaar voor 1/3. Betrokkene werd veroordeeld op 23/09/2008 door de CR Antwerpen uit hoofde van mededader gewone diefstal tot een gevangenisstraf van 1 jaar. Betrokkene werd veroordeeld op 17/11/2008 door de CR Mechelen uit hoofde van andere misdrijven tot een gevangenisstraf 1 jaar. Mede hierdoor kan hem geen gunstige regeling worden toegestaan.“

Op 23 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 3 oktober 2013. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, „verblijft hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig, artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: het regelmatig verblijf is verstreken sedert 25.12.2012.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen op dat er geen samenhang is tussen de bestreden beslissingen en dat het beroep bijgevolg onontvankelijk is voor wat de tweede en derde bestreden beslissing betreft.

De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten als een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. *In casu* toont verzoeker de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing, de tweede en de derde bestreden beslissing, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede en de derde bestreden beslissing hierdoor automatisch in het gedrang komt, of omgekeerd.

De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1 In het middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verzoeker is gehuwd met mevrouw N. I. , van Armeense nationaliteit, geboren te Jerevan (Armenië) op 20/4/1978, en dit voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Jerevan in Armenië op 30/8/2012; (stuk 6)

Verzoeker deed een aanvraag strekkende tot gezinshereniging bij de Belgische ambassade te Moskou overeenkomstig artikel 10 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat werd geweigerd door de diensten van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Dienst Vreemdelingenzaken bij beslissing van 30/10/2012 louter en alleen omdat mevrouw N. I. zou zijn tewerkgesteld overeenkomstig artikel 60 van de OCMW Wet en volgens de dienst Vreemdelingenzaken deze inkomsten niet kunnen beschouwd worden als zijnde stabiel, regelmatig en voldoende;

In weerwil van het feit dat deze redenering van de Dienst Vreemdelingenzaken niet juist is en nergens in de Wet geschreven staat dat een tewerkstelling overeenkomstig artikel 60 van de OCMW Wet moet worden uitgesloten van gezinshereniging, werd ertegen deze beslissing geen beroep aangetekend;

De echtgenote van verzoeker beschikt over een arbeidsovereenkomst en genereert voldoende duurzame inkomsten; (stukken 8, 9, 10 en 11)

De echtgenote van verzoeker heeft een huurovereenkomst gesloten voor een appartement zodat zij beschikking heeft over voldoende huisvesting; (stuk 12)

Verzoeker heeft herhaald en rechtsgeldig zijn echtgenote kunnen vervoegen onder dekking van een visum en bewaart een visum kort verblijf (visum C) geldig van 6/12/2012 tot en met 5/1/2013;

Verzoeker kwam binnen in de Schengenzone op 8/12/2012 en diende zich aan bij de diensten van de stad Mechelen op 11/12/2012 datum waarop hem een bijlage 3 aankomstverklaring onder het nummer 197/12 werd ter hand gesteld;

Verzoeker werd toegelaten tot verblijf tot 24/12/2012;

Verzoeker heeft het elementaire recht om samen met zijn echtgenote te leven;

Aangezien het verblijf van verzoeker precair is, richtte hij zich op 13/12/2012 in toepassing van artikel 10 en 12bis van de Wet van 15/12/1980 tot de diensten van de stad Mechelen teneinde zijn inschrijving in Mechelen te bekomen in zijn hoedanigheid van echtgenoot van een derdelander toegelaten tot het verblijf;

Deze aanvraag werd geweigerd;

Hiervan werd geen akte afgeleverd;

Overeenkomstig artikel 10§1 1, 4de juncto artikel 12bis §1, 3de en artikel 9 en 9bis van de Wet van 15/12/1980 verzocht verzoeker toegelaten te worden tot het verblijf in zijn hoedanigheid van echtgenoot van een vreemdeling toegelaten tot het verblijf;

In navolging van de weigering tot het bekomen van een visum gezinshereniging dd. 30/10/2012 en het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft onder dekking van een visum kort verblijf (visum C) maakt een uitzonderlijke omstandigheid uit in de zin van artikel 9bis van de Wet van 15/12/1980 die toestaat conform artikel 10ter van de Wet van 15/12/1980 de aanvraag in te dienen via de tussenkomst van de diensten van de stad Mechelen en dit zoals voorzien in de procedures van artikel 9bis van de Wet van 15/12/1980;

De beslissing van de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie schendt de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991, het artikel 62 van de Wet van 15/12/1980 en de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur omdat door verzoeker wel degelijk het bewijs geleverd werd en geleverd wordt dat de echtgenote van verzoeker regelmatige, toereikende en stabiele bestaansmiddelen heeft;

De beslissing dient te worden geschorst en vernietigd;

B.1.2. Betreffende de redenen van openbare orde en veiligheid

Middel:

Schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de formele motiveringsplicht; Schending van het artikel 62 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (motiveringsplicht);

Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, en waarbij rekening dient te worden gehouden met alle elementen van het dossier;

In zoverre deze overweging grond zou kunnen opleveren voor de weigeringsbeslissing stelt verzoeker dat deze overweging niet juist is en in strijd met de hierboven vermelde wettelijke bepalingen en wettelijke beginsel;

De beslissing dient te worden geschorst en vernietigd;"

3.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de

bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 10, § 2 van de vreemdelingenwet, gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen met toepassing van dit artikel.

Daarmee samenhangend houdt het respect voor de zorgvuldigheidsplicht in dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereidt en stoelt op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- ...”

Artikel 10, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.”

Artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Verzoeker betoogt dat wel degelijk het bewijs is geleverd dat zijn echtgenote over regelmatige, toereikende en stabiele bestaansmiddelen beschikt. Ten onrechte meent de verwerende partij dat de

tewerkstelling overeenkomstig artikel 60 van het OCMW niet kan worden beschouwd als zijnde stabiel, regelmatig en voldoende terwijl zijn echtgenote beschikt over een arbeidsovereenkomst en voldoende duurzame inkomsten genereert. Verzoeker verwijst naar de arbeidsovereenkomst bij het verzoekschrift gevoegd.

Stuk 8 waarnaar verzoeker verwijst is een arbeidsovereenkomst *“voor bedienden uitzendkrachten in uitvoering van art. 60 §7 van de organieke wet van 08.07.1976 betreffende de OCMW'S”*.

Artikel 60, § 7, eerste lid van de wet van 8 juli 1976 luidt als volgt:

“§ 7. Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.”

De Raad stelt vast dat een tewerkstelling overeenkomstig artikel 60, § 7, eerste lid van de wet van 8 juli 1976 dient te worden beschouwd als een vorm van maatschappelijke dienstverlening (sociale bijstand) waarvan het doel er in bestaat om iemand die er niet in slaagt actief te worden op de normale arbeidsmarkt, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Uit de bepalingen van de wet van 8 juli 1976 blijkt immers dat de betrokken arbeidsplaatsen uitsluitend bestemd zijn voor personen die niet op de reguliere arbeidsmarkt terecht kunnen bij gebrek aan de juiste diploma's, werkattitude en werkervaring. Deze sociale tewerkstelling is bedoeld voor personen die het bewijs moeten leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of voor personen die hun werkervaring en arbeidsgeschiktheid dienen te behouden of te bevorderen. De sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven. Het staat dan ook vast dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de wet van 8 juli 1976 een vorm van sociale steun is die gelimiteerd is in de tijd.

Kortom, een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidssstelsel. Het betreffen aldus middelen verkregen uit het sociale bijstandsstelsel, die ook slechts tijdelijk kunnen worden genoten, die in wezen niet worden meegeteld bij de inkomsten gelet op artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet (cf. RvS 20 november 2012, nr. 9224 (c)).

De Raad merkt in dit verband op dat in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk is voorzien dat bij de beoordeling van de vraag of er stabiele en toereikende bestaansmiddelen voorliggen rekening dient te worden gehouden met *“hun aard en regelmatigheid”*. Op grond van deze bepaling is het de gemachtigde aldus wel degelijk toegestaan om rekening te houden met enerzijds de aard van de bestaansmiddelen, *in casu* inkomsten die worden verkregen uit een tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet, en anderzijds met de regelmatigheid van de inkomsten, *in casu* de correcte vaststelling dat inkomsten op grond van artikel 60, § 7 van de vreemdelingenwet slechts tijdelijk zijn omdat deze tewerkstelling ten laatste stopt wanneer voldoende rechten zijn opgebouwd om te genieten van een werkloosheidsuitkering.

Waar verzoekers echtgenote *in casu* slechts beschikt over een inkomen uit een sociale tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet, wat een vorm van sociale steun is die zal worden stopgezet op het ogenblik dat zij in aanmerking komt om andere uitkeringen te verkrijgen, is het niet kennelijk onredelijk om te concluderen dat zij *“bijgevolg niet in aanmerking worden genomen als bewijs van regelmatige, toereikende en stabiele bestaansmiddelen in toepassing van artikel 10, §5 van de wet van 15/12/1980”*.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat het *in casu* kennelijk onredelijk is om te besluiten dat heden (nog) niet op voldoende wijze blijkt dat verzoekers echtgenote over de vereiste stabiele en regelmatige inkomsten beschikt om het gezin te onderhouden en te voorkomen dat het gezin ten laste valt van de openbare overheden.

Verder betoogt verzoeker dat de redenen van openbare orde en veiligheid niet juist zijn en in strijd met de wettelijke bepalingen.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij dat door verzoekers persoonlijk gedrag zijn verblijf ongewenst is om reden van openbare orde of nationale veiligheid. Vervolgens somt verwerende partij de verschillende opgelopen veroordelingen op. Verzoeker betoogt weliswaar dat de redenen niet juist zijn doch hij weerlegt de motivering niet en toont niet aan dat de overwegingen kennelijk onredelijk zijn. Verzoeker blijft ook in gebreke aan te tonen dat in alle gevallen een wetsartikel zou dienen te worden vermeld in de bestreden beslissing en dat de *in casu* bestreden beslissing niet rechtsgeldig kon worden gesteund op artikel 10, § 2 van de vreemdelingenwet en de bijkomende vaststelling dat verzoekers verblijf ongewenst is om reden van openbare of nationale veiligheid.

De bestreden beslissing is genomen nadat een onderzoek werd gevoerd met betrekking tot de verplichting van verzoekers echtgenote over regelmatige, toereikende en stabiele bestaansmiddelen te beschikken. Het is niet kennelijk onredelijk dat verweerder op basis van de stukken waarvan hij kennis had tot de conclusie is gekomen dat het verblijf dient te worden geweigerd. De Raad stelt vast dat verzoeker aan de hand van de uiteenzetting in het middel niet aantoont dat de feiten niet op behoorlijke en zorgvuldige wijze werden vastgesteld en evenmin dat de motieven kennelijk onredelijk zouden zijn.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep tegen de tweede en derde bestreden beslissing is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN